

лѣмитѣ мѣнотии въ Смирна, гдѣто има само единъ грѣкъ печатарь, който печаталъ кога му скимне, отъ друга като гледалъ „неусердната народна склонность за пристойно споможение,“ неволно се принудилъ да напустне. Той благодари на г. г. Тхпчилеша и Ралля Х. Маврида, родомъ Шуменца въ Цариградъ, които най-много го насърдчавали и поддържвали и отъ които послѣдний всѣки мѣсець му испровождалъ по тридесетъ двастолъпника (дирекли таларе) за да прѣдплаща печатарину.

Като отдавами Фотинову честь за гдѣто по редъ първи основа българско периодическо списание, обезателно трѣбва да припознаемъ за първи български вѣстникарь, за основателъ на първата българска газета (вѣстникъ) **Д-ръ Иванъ А. Богоровъ**, (род. въ Карлово на 1818 г. ум. 20 окт. 1892 г. въ София).

Въ историята на българската книжнина на туй много задужило име непрѣменно ще бжде отдѣлено едно отъ най-почетнитѣ мѣста. Богоровъ е принесълъ безчетъ заслуги на нашия периодически печатъ, на нашата книжнина, на нашата народна школа, на нашето народно свѣтяванье и възражданье. Нѣма областъ въ културния ни животъ, въ която да не се явява този неуморимъ дѣецъ, който е билъ вингги движенъ и безпокоенъ отъ издирванье на онуй, което може да принесе положителна полза на отечеството и на продиганьето му . . . Слѣдъ учението си въ Одесса, въ Ришилевската гимназия, гдѣто той печата *Лика на Българскитѣ царѣ Асѣня и Шишмана* и „*Български левъ*,“ той обикаля отъ градъ на градъ България (йоще на 1840 г.) и подбужда всички и всѣкиго да не учятъ вече неразбрания грѣцки языкъ, а българскій; той става самъ учитель, яростенъ проповѣдникъ на българщината въ Стара-Загора, ала грѣцкый учитель тамъ го изгони съ сплетнитѣ си; той пиши *Първичка Българска Грамматика* въ 1844; въ Липиска се учи и основава своя: *Български Орелъ*; сѣтнѣ той се прѣнася за поудобно въ Цариградъ и подкача вѣстникарската си дѣятелность съ енергия и присърдце, които му бѣхх присъщи дори до смъртьта, ако и да се оттегли отъ *Ц. Вѣстникъ* Богоровъ не напуца нито перото, нито идеята, на която се посветила неговата горѣща и безпокойна, неудовлетворима съ малко нѣщо натура; той ходи по Букурещъ, по Браила все тласканъ отъ сжщата идея, връща се въ Цариградъ, и послѣ въ Шуменъ, да учителствува, заминава въ Парижъ да учи медицината, гдѣто като я свършива, пакъ се озовава въ Цариградъ, и макаръ ме-